

การปรับพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลา โดยใช้วิธีการเสริมแรงทางบวก
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ห้อง 10
สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ

โดย
นายคุณานนท์ สุขเกษม

วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ เพื่อปรับพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลา โดยใช้วิธีการเสริมแรงทางบวกของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3/10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ จำนวน 13 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การส่งเสริมเจตคติโดยการใช้รางวัล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยร้อยละ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยของการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลาของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3/10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ก่อนการใช้วิธีเสริมแรงทางบวก พบว่านักศึกษาเข้าชั้นเรียนสายเฉลี่ย ร้อยละ 51.35 แต่หลังการใช้วิธีเสริมแรงทางบวก การเข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลาสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการเสริมแรงทางบวก มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 22.31 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3/10 ก่อนและหลังการใช้วิธีเสริมแรงทางบวก พบว่า หลังใช้เสริมแรงทางบวก นักศึกษาเข้าเรียนตรงเวลาเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 77.69 ซึ่งหมายถึง นักศึกษาในระดับชั้น ปวช. 3/10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ควรได้รับการเสริมแรงทางบวกจากครูผู้สอน เพื่อช่วยให้นักศึกษามีความรับผิดชอบในการเข้าชั้นเรียนสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการเสริมแรงให้รางวัลและยกย่องชมเชยให้กำลังใจกับนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ ในขณะที่นักศึกษามาตรงต่อเวลาก่อนการเรียนการสอน

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำวิจัยฉบับนี้ ได้รับความร่วมมือและความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจากนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 10 ขอขอบคุณท่านเจ้าของเอกสาร บทความ ทฤษฎีและงานวิจัยต่าง ๆ ตลอดจนเจ้าหน้าที่สำนักวิจัยที่ให้ความช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูล พร้อมทั้งนักศึกษาและผู้ปกครอง ที่ให้การสนับสนุนในการจัดทำวิจัย

นายคุณานนท์ สุขเกษม

20 พฤษภาคม 2563

สารบัญ

บทคัดย่อ	
กิตติกรรมประกาศ	
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 ขอบเขตของการวิจัย	2
1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ	3
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	
2.1 ความหมายและความสำคัญของการวิจัยในชั้นเรียน	4
2.2 ความหมายและลักษณะของเจตคติ	22
2.3 องค์ประกอบของเจตคติ	22
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	24
3.2 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	24
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	24
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	24
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	24
บทที่ 4 ผลการวิจัยและอภิปรายผล	
4.1 ผลการวิจัย	26
4.2 อภิปรายผล	28
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย	29
5.2 ข้อเสนอแนะ	30
บรรณานุกรม	32
ประวัติผู้วิจัย	33

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระแสและวิวัฒนาการของการเจริญก้าวหน้าของโลกได้เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงนั้น เพื่อให้สังคมไทยก้าวหน้าทันโลกยุคโลกาภิวัตน์ สังคมไทยต้องปรับเปลี่ยนแนวคิดในการปฏิรูปการศึกษา การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในการสร้างนิสัย ให้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ให้เป็นคนยุคใหม่ ก้าวทันโลกแห่งความเจริญในปัจจุบันและอนาคต สามารถปรับตัว “ ให้อยู่รอด ก้าวทัน ก้าวหน้า ก้าวนำ ” การเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – 2549) กำหนดวิสัยทัศน์ในการพัฒนาประเทศ และกำหนดสภาพสังคมไทยที่พึงประสงค์ โดยมุ่งพัฒนาสู่สังคมที่เข้มแข็งและมีคุณภาพใน 3 ด้าน คือ 1. สังคมคุณภาพ 2. สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ 3. สังคมสมานฉันท์และเอื้ออาทรต่อกัน ด้านสังคมแห่งภูมิปัญญาการเรียนรู้สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ที่สร้างโอกาสให้คนไทยทุกคนคิดเป็น ทำเป็น มีเหตุผลสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต และมียุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพคนและการคุ้มครองทางสังคม แนวทางการพัฒนา การปฏิรูปการศึกษา และการเรียนรู้ตลอดชีวิต

การศึกษาของไทยมีการปฏิรูปครั้งใหญ่ ได้มีวิวัฒนาการมาจนถึงการมีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เป็นแม่บทสำคัญก่อให้เกิดการปฏิรูปการศึกษา โดยกำหนดไว้ในมาตราต่าง ๆ เช่น มาตรา 40 , 42 , 43, 46 , 53 , 54 , 69 โดยเฉพาะมาตรา 81 กำหนดให้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ. ศ. 2542 เป็นกฎหมายทางการศึกษาฉบับแรกของประเทศไทย ซึ่งให้ความสำคัญเรื่องต่าง ๆ เช่น มาตรา 6 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตที่สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ในหมวด ตั้งแต่มาตรา 22 – 30 ได้กล่าวถึง หัวใจการปฏิรูปการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ หรือเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ (Child Centered)

ปัจจุบันรัฐบาลได้มุ่งเน้นการแก้ปัญหาความยากจน และยกระดับคุณภาพชีวิตของคนส่วนใหญ่ของประเทศให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนและความอยู่ดีมีสุขของคนไทย ประกอบกับรัฐบาลภายใต้การนำของ พ.ต.ท. ดร. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ได้ประกาศนโยบายปฏิรูประบบราชการใหม่ ในส่วนของกระทรวงศึกษาธิการ ได้รวม 3 หน่วยงาน คือ กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และทบวงมหาวิทยาลัยเข้าด้วยกัน เพื่อพัฒนาระบบบริหารให้มีคุณภาพ และได้มีการประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ

สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

จะเห็นได้ว่า กระแสของการปฏิรูปการศึกษาได้ส่งผลการปฏิบัติงานของคนทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพและบรรลุเป้าหมายตามหลักสูตรการจัดการศึกษา ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้ระบุไว้ในมาตรา 24(5) มีข้อความสำคัญ ให้ครูสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ และมาตร 30 ระบุโดยสรุปว่า ให้สถานศึกษาส่งเสริมให้ผู้สอน สามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ที่เหมาะสมกับผู้เรียน ในแต่ละระดับการศึกษา ดังนั้นครูเป็นบุคลากร

การวิจัยในชั้นเรียน (Classroom Research) เป็นเครื่องมือในการค้นหาคำตอบให้กับคำถามที่ครูสนใจด้วยวิธีการเชิงประจักษ์ ครูทุกคนสามารถทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานสอนหรือเพื่อปรับปรุงและพัฒนางานของตนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้ ซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของครูที่ต้องจัดทำควบคู่กับการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างเป็นระบบที่ครูต้องใช้การบูรณาการความรู้ทั้งทฤษฎี และการปฏิบัติในการคิดค้นวิธีสอน สื่อหรือนวัตกรรมต่าง ๆ ผสมผสานกับแนวคิดพื้นฐานของการวิจัยในการประยุกต์ใช้เพื่อการวางแผนและพัฒนาคุณภาพผู้เรียน หรือแก้ปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน การวิจัยในชั้นเรียนเป็นทักษะที่ครูต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญการอันเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของความเป็นครูมืออาชีพในยุคของการปฏิรูปการเรียนรู้ ตามนัยแห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 24 (5) กำหนดให้ครูใช้การวิจัยเป็นส่วนประกอบหนึ่งของกระบวนการจัดการเรียนรู้ ยุทธนา ปฐมวราชดิ (2544)

จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้คณะผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเพื่อแสวงหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาของการเข้าชั้นเรียนสายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศในทุกรายวิชา เพื่อพัฒนาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมส่งเสริมความรับผิดชอบ การจัดการกระบวนการเรียนการสอน ให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อปรับพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลา โดยใช้วิธีการเสริมแรงทางบวกของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ

1.3 ขอบเขตการวิจัย

1.3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์

1.3.2 ระยะเวลา คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.4.1 เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกที่แสดงออกมาในทางบวก หรือทางลบ เช่น ความพอใจ – ความไม่พอใจ ในการเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลา ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักศึกษา

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย

1.5.1 ทำให้ครูผู้สอนทราบเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมในการเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลา

1.5.2 เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนในรายวิชาอื่นๆ ได้ศึกษาและนำไปสำรวจเจตคติทางนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3/10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ในเรื่องของเจตคติต่อการเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลา

บทที่ 2

เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยดังต่อไปนี้

2.1 การวิจัยในชั้นเรียน

ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียน

การวิจัยในชั้นเรียนเป็นรูปแบบของการวิจัยทางการศึกษาอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งเป็นการวิจัยที่ดำเนินการควบคู่ไปกับการปฏิบัติงานของครู โดยมีครูเป็นนักวิจัย ทั้งผลิตงานวิจัย และบริโภคนงานวิจัย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ครูเป็นผู้ทำการวิจัยและนำผลการวิจัยไปใช้ ด้วยลักษณะของการวิจัยในชั้นเรียนจึงมีนักศึกษาและนักวิจัยหลายท่านได้ให้ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนไว้หลากหลายโดยเน้นการวิจัยทางการศึกษาและปฏิบัติการในห้องเรียนดังนี้

ชาตรี สำราญ (2544) ให้ความเห็นว่า การวิจัยในชั้นเรียน คือ การทดลองวิธีใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหาของครู ซึ่งคิดค้นมาเพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนตามปกติแต่หวังให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทั้งครูและนักศึกษามากที่สุด เพราะฉะนั้นงานวิจัยในชั้นเรียนจะไม่เป็นเรื่องราวใหญ่โต ที่ต้องใช้เวลาเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ผลนาน นับเดือน นับปี จนเป็นผลงานเล่มใหญ่

ชัยพนธ์ รักษาม (2544) กล่าวว่า การวิจัยในชั้นเรียนเป็นการศึกษาค้นคว้าที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนในห้องเรียน เพื่อการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนทั้งในส่วนหลักสูตร วิธีสอน การจัดกิจกรรม สื่อ แบบฝึก รวมทั้งการวัดผลและประเมินผล เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนา ประสิทธิภาพการสอน และคุณภาพการเรียน

ทัศนยา แสงศักดิ์ (2543) สรุปความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนว่า การวิจัยในชั้นเรียน คือ การศึกษาค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหาการเรียนการสอนในชั้นเรียนหรือเป็นความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงพัฒนาการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น

นภดล เจนอักษร (2544) ได้ให้ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนว่า การวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง การวิจัยประเภทหนึ่งที่ครูผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการควบคู่ไปกับการเรียนการสอนปกติในชั้นเรียน ทั้งนี้เพื่อศึกษาสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นแล้วนำผลที่ได้ไปพัฒนาการเรียนการสอน หรือใช้ในการแก้ปัญหาการเรียนการสอนของตน รวมทั้งเผยแพร่ให้เกิดประโยชน์แก่ผู้อื่นต่อไป

บัญชา อึ้งสกุล (2544) ให้ความหมายไว้ว่า การทำวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง การวิจัยปฏิบัติการที่มุ่งแก้ปัญหาที่เป็นปัญหาที่เกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อันเป็นครั้งๆ ไปเพื่อพัฒนางานและพัฒนาคน รวมถึงพัฒนานวัตกรรม เทคโนโลยีทางการศึกษา

ประนอม เจริญชมรม (2545) ได้ให้ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนหรือวิจัยปฏิบัติการ หมายถึง การหาความรู้หรือวิธีการใหม่เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียน ซึ่ง

จะช่วยพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน หรือเพื่อแก้ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน โดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งครูเป็นผู้วิจัยและเป็นผู้ใช้ผลงานวิจัย

ประวิต เอราวรรณ์ (2545) ได้กล่าวถึงการวิจัยในชั้นเรียนว่า การวิจัยในชั้นเรียนเป็นการวิจัยประยุกต์ที่ดำเนินการวิจัยควบคู่ไปกับการปฏิบัติงานของครู ซึ่งต้องใช้กระบวนการที่น่าเชื่อถือและเป็นระบบในการแสวงหาคำตอบในสภาพการณ์ หรือบริบทของนักศึกษาโดยมีครูเป็นผู้ทำการวิจัยและนำผลการวิจัยไปใช้

ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล (2543) ให้ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนว่า การวิจัยในชั้นเรียนหมายถึง การวิจัยที่มีจุดกำเนิดจากสภาพปัญหาหรือข้อข้องใจในการจัดการเรียนการสอนที่ครูพบเรื่องที่วิจัยมีความเฉพาะเจาะจง เป็นประเด็นที่มุ่งเน้นศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียน ผู้สอนกระบวนการสอน ตลอดจนสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาหรือสภาวะการเรียนหนึ่ง ๆ การวิจัยมุ่งผลที่พัฒนาการเรียนการสอนของครูในสภาพแวดล้อมที่ทำการวิจัยนั้น ๆ โดยตรง

พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์; และคณะ (2544) ได้ให้ความหมายของการทำวิจัยในชั้นเรียนว่าเป็นวิจัยประเภทปฏิบัติการ ใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์ ค้นคว้าเพื่อสร้างความรู้ใหม่ทางการศึกษาและสิ่งประดิษฐ์ใหม่ทางการศึกษา ความรู้ใหม่ทางการศึกษา เช่น วิธีสอน เทคนิคการสอน รูปแบบการสอนใหม่ หลักการสอนใหม่ ทฤษฎีการสอนใหม่ ทั้งนี้เพื่อพัฒนานักศึกษาให้เกิดความรู้ตามเป้าหมายอีกทั้งเป็นการพัฒนาตนเองเป็นผู้สร้างความรู้เป็น

ไพจิตร สะดวกการ (2545) ได้ให้ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนว่า การวิจัยในชั้นเรียนเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่ครูรับผิดชอบอย่างเป็นระบบ เพื่อสืบค้นให้ได้สาเหตุของปัญหา แล้วหาวิธีแก้ไขหรือพัฒนาที่เชื่อถือได้ เช่น การสังเกต จดบันทึก และวิเคราะห์หรือสังเคราะห์ เพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาหรือพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนของครูและพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีคุณภาพตามเป้าหมายที่กำหนดไว้เพื่อส่งเสริมผู้เรียนให้ได้รับการพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ

รัตนา ศรีเหรียญ (2547) กล่าวว่า การวิจัยในชั้นเรียน เป็นรูปแบบหนึ่งของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ซึ่งเป็นการวิจัยที่มุ่งแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าเป็นครั้ง ๆ ไป หรือเป็นเรื่องใด เรื่องหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ผลการวิจัยที่ค้นพบนี้ไม่สามารถนำไปใช้อ้างอิงกับกลุ่มอื่น ๆ ได้ เพราะเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในวงจำกัด หรือเป็นปัญหาเฉพาะที่

วนิดา แก้วกุลบุตร(2547) กล่าวว่า การวิจัยในชั้นเรียนหมายถึง การวิจัยเชิงปฏิบัติการที่ครูได้แสวงหาความรู้ วิธีการใหม่ ๆ หรือนวัตกรรม ในการแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาการเรียนรู้อของผู้เรียนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน โดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งครูเป็นผู้วิจัยและเป็นผู้ใช้ผลงานวิจัย

วาโร เพ็งสวัสดิ์ (2544) กล่าวว่า การวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง วิธีการหรือกระบวนการที่ให้ได้มา ซึ่งความรู้ หรือคำตอบซึ่งครูเป็นผู้จัดทำขึ้นเอง โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะนำผลการวิจัยไปใช้ในการแก้ปัญหการเรียนการสอนในชั้นเรียนของตน

ศิริพร สลึงค์ (2548) กล่าวว่า การทำวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง กระบวนการที่ครูศึกษาค้นคว้าเพื่อแก้ปัญหาหรือเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นจากการจัดการเรียนการสอนเริ่มจากการสำรวจปัญหาและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน โดยการสร้างและพัฒนานวัตกรรมการจัดการเรียนการสอน และการทำการทดลองกับนักศึกษาในความรับผิดชอบของครูทั้งกระบวนการวิจัยได้นำมาปรับปรุงการปฏิบัติการสอนในชั้นเรียนของครู ซึ่งส่งผลให้ครูมีทักษะ มีความสามารถในการจัดกิจกรรมนักศึกษา มีความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหาจนหาทางแก้ไขได้สำเร็จทำให้เป็นคนมีความเชื่อมั่นและภาคภูมิใจในอาชีพครู เป็นการวิจัยที่ต้องทำในระยะเวลาสั้นนำไปใช้ได้ทันที

สุวิมล ว่องวานิช (2543) ได้สรุปความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนได้ชัดเจนและจำแนกให้เห็นองค์ประกอบต่าง ๆ ว่า การวิจัยในชั้นเรียน คือ การวิจัยที่ทำให้ครูผู้สอนในห้องเรียนเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และนำผลมาใช้ปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับนักเรียน เป็นการวิจัยที่ต้องทำอย่างรวดเร็ว นำผลไปใช้ทันที และสะท้อนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของตนเอง ให้ทั้งตนเองและกลุ่มเพื่อนร่วมงานในสถานศึกษาได้มีโอกาสนอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในแนวทางที่ได้ปฏิบัติและผลที่เกิดขึ้น เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

สรุป การวิจัยในชั้นเรียน คือ วิธีการแก้ปัญหาการเรียนการสอนของครูผู้สอนด้วยการหาความรู้วิธีการใหม่ ๆ และกระบวนการศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้อันเป็นความจริงที่เชื่อถือได้ในบริบทของการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนซึ่งเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครูลักษณะและพฤติกรรมของนักศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ การสร้างนวัตกรรมทางการศึกษา หรือสร้างหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อความเข้าใจในบริบทของงานตลอดจนหาแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียนหรือปรับปรุงและพัฒนางานการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูอย่างเป็นระบบ อันจะนำไปสู่เป้าหมายที่สำคัญ คือ การพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาให้เต็มศักยภาพ

2.2 ความสำคัญของการวิจัยในชั้นเรียน

ได้มีนักการศึกษาและหน่วยงาน กล่าวถึงความสำคัญของการวิจัยในชั้นเรียนไว้ ดังนี้
ประกอบ มณีโรจน์ (2544) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการวิจัยในชั้นเรียนไว้ดังนี้ คือ

- 1) ช่วยให้ผู้ครูได้พัฒนาวิธีการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ
- 2) ช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้อย่างมีคุณภาพ
- 3) ช่วยให้วงการวิชาการของการเรียนการสอนก้าวหน้ามีนวัตกรรมในการจัดการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น ส่งผลต่อเนื่องต่อการจัดการเรียนการสอนของครู
- 4) ช่วยให้วงการวิชาชีพครูเป็นวิชาชีพชั้นสูงมากขึ้น เป็นที่ยอมรับของสังคมทั่วไป
- 5) ช่วยพัฒนาตัวครูและวิชาชีพครูไปพร้อม ๆ กัน

ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์ (2544) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการวิจัยในชั้นเรียนไว้ ดังนี้

- 1) เป็นเครื่องมือสำคัญของครูในการพัฒนาวิถีชีวิตความเป็นครูไปสู่ความเป็นครูมืออาชีพเพราะการวิจัยในชั้นเรียนจะช่วยให้ครูเป็นนักแสวงหาความรู้และวิธีการใหม่ ๆ อยู่เสมอซึ่งจะช่วยให้ครูมีความรู้อย่างกว้างขวางและลุ่มลึก ทำงานอย่างมีเหตุผล สร้างสรรค์และเป็นระบบ
- 2) เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาหลักสูตร และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทำให้งานของครูมีลักษณะเป็นพลวัต มีการเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวไปข้างหน้าไม่หยุดนิ่งอยู่กับที่และเกิดนวัตกรรมที่ทันสมัย นำไปใช้ในการแก้ปัญหาการเรียนการสอนได้ทันทั่วถึง
- 3) เป็นเครื่องมือสำคัญที่จรรโลงวิชาชีพครูให้มีความเข้มแข็ง เพราะผลจากการวิจัยในชั้นเรียนจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จในการทำงานของครูได้อย่างเป็นรูปธรรม นั่นคือการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่พึงประสงค์ ของผู้เรียนตามที่ครูต้องการ และเป็นไปตามความคาดหวังของสังคมทั้งตัวครูและผู้เรียน

สุวิมล ว่องวานิช (2546) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการวิจัยในชั้นเรียนไว้ ดังนี้

- 1) ให้โอกาสครูในการสร้างองค์ความรู้ ทักษะการทำวิจัย การประยุกต์ใช้ ตระหนักถึงทางเลือกที่เป็นไปได้ที่จะเปลี่ยนแปลงในสถานศึกษาให้ดีขึ้น
- 2) เป็นการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ นอกเหนือจากการเปลี่ยนแปลงหรือสะท้อนผลการทำงาน
- 3) เป็นประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติโดยตรง เนื่องจากช่วยตนเองด้านวิชาชีพ
- 4) ช่วยทำให้เกิดการพัฒนาที่ต่อเนื่องและเกิดการเปลี่ยนแปลงผ่านกระบวนการวิจัยในที่ทำงาน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อองค์กร เนื่องจากนำไปสู่การปรับปรุง การเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติการและการแก้ปัญหา
- 5) เป็นการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของผู้ปฏิบัติในการทำวิจัยให้กระบวนการวิจัยมีความเป็นประชาธิปไตย ทำให้เกิดการยอมรับในความรู้ของผู้ปฏิบัติ
- 6) ช่วยตรวจสอบวิธีการทำงานของครูที่มีประสิทธิผล
- 7) ทำให้ครูเป็นผู้นำแห่งการเปลี่ยนแปลง

พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์ (2544) ได้ให้ความสำคัญของการทำวิจัยในชั้นเรียนไว้ว่าการทำวิจัยในชั้นเรียนเกิดจากการพัฒนาองค์ความรู้ที่เกิดจากการบูรณาการวิธีการปฏิบัติโดยมีความสำคัญใน 4 ลักษณะ คือ

- 1) เป็นการพัฒนาหลักสูตรและการปรับปรุงวิธีการปฏิบัติงานเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนด้วยการวิจัย
- 2) เป็นการพัฒนาวิชาชีพครู
- 3) เป็นการแสวงหาความก้าวหน้าทางวิชาชีพครูด้วยการเผยแพร่ความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติ
- 4) เป็นการส่งเสริมสนับสนุนความก้าวหน้าของการวิจัยทางการศึกษา

กองวิจัยทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2545) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นการพัฒนาหลักสูตร ปรับปรุงการปฏิบัติงาน ปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอน พัฒนาวิชาชีพครู และแสดงความก้าวหน้าจากรายงานผลการปฏิบัติ

ไพจิตร ศวกการ (2545) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการวิจัยชั้นเรียนไว้ว่าเป็นการแก้ปัญหาหรือการพัฒนาผู้เรียนในชั้นเรียนด้วยกระบวนการวิจัยที่ครูผู้สอนเป็นผู้ปฏิบัติ เป็นสิ่งที่จะให้ผลดีแก่ผู้เรียนมากกว่าการที่ครูแก้ปัญหาในชั้นเรียนของตนตามผลการวิจัยของผู้อื่น เนื่องจากครูผู้สอนเป็นครูที่ใกล้ชิดกับผู้เรียนมากที่สุด ครูจึงย่อมรู้ธรรมชาติ ภูมิหลังและสภาพแวดล้อมของนักศึกษาของตนเองดีกว่าผู้อื่น แต่ครูก็ต้องพยายามศึกษาค้นคว้าหาแนวทางแก้ปัญหาการเรียนการสอนที่ผู้อื่นทำวิจัยไว้ เพื่อนำมาเป็นฐานความคิดในการปรับนำไปใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนของตนและจะได้อ้างอิงข้อควรระวังที่ผู้วิจัยคนอื่นได้นำเสนอไว้เพื่อป้องกันความผิดพลาดซ้ำรอยเดิมรวมทั้งควรปรึกษาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้รู้ ผู้มีประสบการณ์ภายในโรงเรียน หรือบุคคลภายนอก

ศิริพร สลิวส์ (2548) กล่าวว่า การวิจัยมีความสำคัญและจำเป็นในการพัฒนาการเรียนรู้เพราะการวิจัยเป็นบทบาทเสริมของครูในฐานะนักวิจัยเชิงปฏิบัติการในระดับชั้นเรียน ในกรณีที่ผู้สอนพบว่ากระบวนการพัฒนาการเรียนการสอนที่กำลังดำเนินการอยู่มีปัญหา หรือมีความจำเป็นต้องพัฒนาอย่างเร่งด่วนผลการวิจัยเป็นคำตอบหรือแนวทางในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอน และด้านผลผลิตคือผู้เรียน ให้ได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

ทฤษฎี สุขยอด (2549) กล่าวว่า การทำวิจัยในชั้นเรียนมีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้เพราะทำให้ครูสามารถแก้ปัญหาหรือพัฒนาผู้เรียนในชั้นเรียนด้วยกระบวนการวิจัยของครูผู้สอน ทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและด้านพฤติกรรมของผู้เรียน เนื่องจากครูผู้สอนเป็นครูที่ใกล้ชิดกับผู้เรียนมากที่สุด ครูจึงย่อมรู้ธรรมชาติ ภูมิหลังและสภาพแวดล้อมของนักศึกษาของตนเองดีกว่าผู้อื่น และทราบว่าปัญหาใดควรแก้ไขอย่างเร่งด่วน โดยครูสามารถศึกษาค้นคว้าหาแนวทางการแก้ปัญหาและพัฒนาการเรียนการสอนที่ผู้อื่นทำวิจัยไว้เพื่อนำมาเป็นฐานความคิดในการปรับนำไปใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนของตนและจะได้อ้างอิงข้อควรระวังที่ผู้วิจัยคนอื่นได้นำเสนอไว้เพื่อป้องกันความผิดพลาดซ้ำรอยเดิม รวมทั้งควรปรึกษาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้รู้ ผู้มีประสบการณ์ภายในโรงเรียน หรือบุคคลภายนอก เพื่อปรับแนวคิดและประสบการณ์เหล่านั้น มาใช้เป็นแนวทางที่นำมาใช้แก้ปัญหาและพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนของตน เพื่อให้เกิดผลดีต่อผู้เรียนอย่างสูงสุด

จากความสำคัญของงานวิจัยในชั้นเรียนที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การวิจัยในชั้นเรียนมีความสำคัญต่อวิชาชีพครู ครูผู้สอนต้องทำการวิจัยกันทุกระดับอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการวิจัยในชั้นเรียน การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน การพัฒนาประสิทธิภาพการสอน และการพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในทุกระดับทุกเพศทุกวัย ดังนั้นบทบาทของครูยุคใหม่จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเรียนรู้ทำความเข้าใจ และตระหนักในความสำคัญของการ

วิจัยในชั้นเรียนให้มากยิ่งขึ้น รวมทั้งจะต้องปฏิบัติการวิจัยในชั้นเรียนของตนเองได้ ผลการวิจัยในชั้นเรียนจะเป็นแนวทางในการพัฒนาครูไปสู่ความเป็นครูมืออาชีพ

2.3 รูปแบบและลักษณะของการวิจัยในชั้นเรียน

จากความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนที่ได้กล่าวไว้แล้วนั้น มีบุคคลได้กล่าวถึงรูปแบบและลักษณะของการวิจัยในชั้นเรียนไว้ ดังนี้

จะเห็นได้ว่า รูปแบบของการวิจัยในชั้นเรียนเป็นการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน โดยมีลักษณะที่สำคัญคือ

- 1) เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ของการแก้ปัญหา หรือการพัฒนาระดับคุณภาพการเรียนรู้ของนักศึกษา
- 2) เพื่อศึกษาแนวทางหรือนวัตกรรมต่าง ๆ ที่จะสามารถแก้ปัญหาหรือช่วยยกระดับคุณภาพการเรียนการสอน
- 3) เพื่อนำนวัตกรรมที่เหมาะสมมาพัฒนา และทดลองใช้ตามกระบวนการวิจัย จะเห็นได้ว่า กระบวนการวิจัยในชั้นเรียนมีรูปแบบทำนองเดียวกับการวิจัยทางการศึกษา คือ เริ่มจากการกำหนดปัญหา ตั้งสมมุติฐานดำเนินการวิจัย มีข้อมูลเพียงพอและมีคุณภาพที่จะสามารถพิสูจน์ และสรุปผลแต่แตกต่างกันที่การวิจัยในชั้นเรียนมีขอบเขตการศึกษาในชั้นเรียน และมุ่งเน้นที่การคิดค้นพัฒนานวัตกรรมมากกว่าการวิจัย เพื่อรู้ปัญหาอย่างเดียว ซึ่งครูผู้สอนเป็นผู้ทำวิจัย และนักศึกษาเป็นแหล่งข้อมูล

กานดา พูนลาภทวี (2545) กล่าวถึง ลักษณะของการวิจัยในชั้นเรียน มีดังนี้

- 1) ผู้ทำวิจัยชั้นเรียน ส่วนใหญ่ผู้ทำวิจัยคือครูที่ทำหน้าที่สอนในชั้นเรียน ทั้งนี้อาจเป็นการวิจัยโดยครูเพียงคนเดียว หรือครูหลายคนร่วมกันทำวิจัยภายนอกก็ได้
- 2) วัตถุประสงค์ของการวิจัยในชั้นเรียน การวิจัยในชั้นเรียนมีวัตถุประสงค์ เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้แก้ปัญหาการเรียนการสอนเป็นหลัก นอกจากนี้ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อหาวิธีการ เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน ส่วนการทำวิจัยทางการศึกษาทั่วไป มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาค้นหาองค์ความรู้เป็นหลัก
- 3) ที่มาของปัญหาวิจัยในชั้นเรียน ปัญหาที่นำมาทำวิจัยได้จากสภาพปัญหาการเรียนการสอนในห้องเรียนที่ครูพบและต้องการจะแก้ไข การวิจัยในชั้นเรียนมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน หรือมีวัตถุประสงค์ เพื่อหาวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนได้มากขึ้นกว่าเดิม
- 4) ขอบเขตของการวิจัยในชั้นเรียน งานวิจัยในชั้นเรียนเป็นงานวิจัยขนาดเล็ก ขอบเขตของปัญหา การวิจัยในชั้นเรียนค่อนข้างแคบและเฉพาะเจาะจง กล่าวคือเป็นการทำวิจัยในประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน
- 5) แบบแผนการวิจัย การวิจัยในชั้นเรียนใช้วิธีการวิจัยปฏิบัติการ ซึ่งมีองค์ประกอบหลัก 4 ประการ คือ 5.1 การวางแผน 5.2 การปฏิบัติตามแผน 5.3 การประเมินผลการปฏิบัติ 5.4 การสะท้อนผล

หลังการปฏิบัติ วิธีการวิจัยที่ใช้ไม่ยึดแบบแผนเคร่งครัดนัก สามารถปรับให้เหมาะสมตามสภาพ การเรียนการสอนได้

- 6) การวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยในชั้นเรียนส่วนใหญ่ศึกษาข้อมูลจากนักศึกษาทุกคนในห้องที่ครู นักวิจัยสอน ซึ่งเป็นการศึกษากลุ่มนักศึกษาเป้าหมายทั้งหมดที่ไม่ใช่ศึกษาจากนักศึกษา บางคน ที่เป็นตัวแทนของกลุ่มนักศึกษาเป้าหมาย การวิเคราะห์ข้อมูลจึงใช้สถิติเชิงบรรยาย

กนิษฐา เตมธนะศักดิ์ (2545) กล่าวว่า การวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างจากการวิจัยโดยทั่วไปที่กลุ่ม ตัวอย่างมีขนาดเล็ก ศึกษาในห้องเรียน กระทำโดยครู และมีเป้าหมายคือพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน แต่แสวงหาความรู้และตีพิมพ์เผยแพร่ได้เช่นเดียวกัน มีการสะท้อนกลับผลการปฏิบัติงานของตนเองและผล ที่เกิดขึ้น การวิพากษ์วิจารณ์ผลที่ได้รับจากเพื่อนร่วมงานกระบวนการเป็นวงจรต่อเนื่องผลที่ได้นำไปสู่การ เปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงาน อาจวิจัยจากปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนหรือวิจัยควบคู่กับการเรียนการสอนก็ได้ ให้ความสำคัญกับการคิดค้นพัฒนานวัตกรรมเพื่อแก้ปัญหาหรือพัฒนาการเรียนการสอน

จากที่กล่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่า ลักษณะของการจัดทำวิจัยในชั้นเรียนเป็นการแก้ปัญหาในการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาซึ่งอาจเป็น รายบุคคล เป็นกลุ่มหรือทั้ง ห้องเรียน โดยเน้นให้ครูผู้สอนเป็นผู้จัดทำวิจัยควบคู่กับการจัดการเรียนการสอนซึ่งเนื้อหาของวิจัยก็จะ เป็นเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน เช่น ด้านหลักสูตร สื่อการสอน หรือการวัดผล ประเมินผล เพื่อแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนของตนเองให้นักศึกษามีคุณลักษณะอันพึง ประสงค์

2.4 ปัญหาและอุปสรรคในการทำวิจัยในชั้นเรียน

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงปัญหาและอุปสรรคในการทำวิจัยในชั้นเรียนไว้ดังนี้

ปราณี นุ่นน้อย (2540 : 4; อ้างอิงมาจาก สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู. 2534) ได้สรุป ข้อบกพร่องของผลงานวิชาการประเภทงานวิจัย ไว้ดังนี้

- 1) เกี่ยวกับหัวข้องานวิจัยและการกำหนดปัญหา พบว่างานวิจัยไม่สอดคล้องกับการปฏิบัติหน้าที่ และการกำหนดตำแหน่งของ ก.ค. กำหนดจุดประสงค์ของการวิจัยกว้างมากและเป็นเรื่องที่มี ประโยชน์ต่อนักศึกษา นักศึกษาและงานในหน้าที่น้อย ไม่อาจนำไปใช้ปฏิบัติได้ ขาดภูมิหลัง ของปัญหาและผู้วิจัยไม่สามารถเสนอปัญหาให้ผู้อ่านเห็นความสำคัญของปัญหา
- 2) เกี่ยวกับการออกแบบงานวิจัย พบว่าการออกแบบการวิจัยไม่เหมาะสม ทำให้ไม่บรรลุ จุดมุ่งหมายของการวิจัยที่ตั้งไว้ ขาดองค์ประกอบที่สำคัญของการวิจัยและไม่มีคามใหม่หรือ ขาดความคิดสร้างสรรค์
- 3) เกี่ยวกับเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าไม่มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หรือถ้ามีก็ไม่ สัมพันธ์กับงานวิจัยเรื่องนั้น ๆ ไม่มีข้อสรุปไม่วิจารณ์ ไม่ขยายต่อหรือไม่มีความคิดเห็นของ ผู้วิจัย

- 4) เกี่ยวกับการตั้งสมมติฐาน พบว่าการตั้งสมมติฐานไม่ถูกต้องหรือขาดเหตุผลประกอบ
- 5) เกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูล พบว่าการเลือกกลุ่มตัวอย่างไม่เหมาะสม ถ้าเอียง ใช้เครื่องมือไม่เหมาะสม ไม่รายงานคุณภาพของเครื่องมือ
- 6) เกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าใช้สถิติไม่ถูกต้อง ทำให้ไม่น่าเชื่อถือ
- 7) เกี่ยวกับการสรุปผลการวิจัยและรายงานการวิจัย พบว่าเสนอผลงานวิจัยไม่ชัดเจน การอภิปรายยังไม่สนับสนุนประเด็นสำคัญ ข้อเสนอแนะมีลักษณะไม่เฉพาะเจาะจงและไม่เป็นผลสืบเนื่องจากการวิจัย การเขียนรายงานการวิจัยขาดความเชื่อมโยง ไม่มีการอ้างอิง ข้อมูลที่นำมาใช้ในการวิจัยหรืออ้างอิงผิดพลาด

จากการศึกษางานวิจัยของ เลอชัย โชคสวัสดิ์ (2546) ได้สรุปปัญหาการวิจัยในชั้นเรียนแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 4 ด้าน คือ

- 1) ปัญหาด้านการดำเนินงานวิจัยทั่วไป
- 2) ปัญหาด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการวิจัยคือครูผู้วิจัยและผู้บริหาร
- 3) ปัญหาด้านงบประมาณสนับสนุนการวิจัย
- 4) ปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์ และแหล่งข้อมูลในการทำวิจัยในชั้นเรียน

สมชาย ลือสกุลกิจ (2548) ได้ศึกษาปัญหาและแนวทางส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียนของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 1-2 อำเภอกระนวน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 4 ได้สรุปผลการวิจัย ดังนี้

- 1) ปัญหาการวิจัยในชั้นเรียนของครู โดยรวมในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน อยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าปัญหาสองอันดับแรกคือ ปัญหาด้านงบประมาณการวิจัยและปัญหาการเขียนรายการวิจัยอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ
- 2) ปัญหาการวิจัยได้แก่ การขาดหน่วยงานที่จัดสรรงบประมาณโดยตรง ขาดผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษาและฝึกอบรมด้านการวิจัย ขาดเอกสารการวิจัยในชั้นเรียนซึ่งไม่เพียงพอต่อความต้องการของครู ขาดการสนับสนุนส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียนอย่างชัดเจนและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ขาดการให้ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูล การเขียนรายงาน การนำเสนองานวิจัยในชั้นเรียน

นิคม กลางหนองแสง (2549) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการทำวิจัยในชั้นเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานของครูผู้สอน ศูนย์เครือข่ายจตุรมิตร อำเภอน้ำพอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 4 ได้สรุปผลการวิจัยว่า ปัญหาการวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้สอน ครูผู้สอนมีปัญหาในภาพรวมและในรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาปัญหาในแต่ละด้าน พบว่ามีปัญหาสูงสุดในด้านงบประมาณในการวิจัย รองลงมาคือ เวลาทำการวิจัย ที่ปรึกษาในการทำวิจัย ความรู้ความเข้าใจในการทำวิจัยและแหล่งความรู้สำหรับค้นคว้า

จากการนำเสนอปัญหาและอุปสรรคในการวิจัยในชั้นเรียนของนักวิจัยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่าปัญหาที่ประสบในการดำเนินการวิจัยทางการศึกษาหรือการวิจัยในชั้นเรียนนั้นจะเป็นปัญหาที่สืบเนื่องมาจากการขาดปัจจัยที่เอื้อต่อการวิจัยในชั้นเรียน ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้วิจัยที่ขาดพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับวิจัย ครูผู้วิจัยไม่มีเวลาเพียงพอ หรือแม้กระทั่งครูไม่เข้าใจในความมุ่งหมายของการวิจัยในชั้นเรียน โดยมุ่งนำผลการวิจัยที่ได้เพื่อเสนอขอเลื่อนตำแหน่ง แต่ไม่ได้้นำผลการวิจัยไปใช้เพื่อแก้ปัญหาหรือพัฒนาการเรียนการสอนในชั้นเรียน เป็นต้น ปัญหางบประมาณสนับสนุนไม่เพียงพอ ปัญหาขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้และสนับสนุนการวิจัย ตลอดจนปัญหาการไม่ได้ได้รับความร่วมมือหรือเห็นความสำคัญของการวิจัยในชั้นเรียนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้บริหาร เพื่อนร่วมงาน หรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง

จรรยา บุญธรรม(2549) ได้ศึกษาปัญหาการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้สอนในสถานศึกษาชั้นพื้นฐานระดับช่วงชั้นที่ 1-3 ของครูผู้สอน ศูนย์เครือข่ายกระนวน อำเภอกระนวน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 4 ได้สรุปผลการวิจัย ดังนี้

- 1) ในการทำวิจัยในชั้นเรียนครูผู้สอนมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งในภาพรวม และรายด้าน โดยครูผู้สอนมีปัญหาส่วนตัวสูงกว่าปัญหาในการดำเนินการวิจัย
- 2) ครูผู้สอนมีปัญหาส่วนตัวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่ามีปัญหา มากอยู่ 1 ข้อ คือ ขาดงบประมาณการสนับสนุนการทำวิจัยในชั้นเรียน ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาในระดับปานกลางทุกข้อ ได้แก่ อยู่ไกลแหล่งเรียนรู้ที่จะศึกษาค้นคว้าวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ขาดวัสดุอุปกรณ์ในการทำวิจัยในชั้นเรียน มีภาระงานสอนมากทำให้ไม่มีเวลาในการทำวิจัยในชั้นเรียน มีภาระงานพิเศษมากทำให้ไม่มีเวลาในการทำวิจัยในชั้นเรียน ขาดที่ปรึกษาหรือผู้ให้คำแนะนำ เกี่ยวกับการ วิจัยในชั้นเรียน ขาดตัวอย่างงานวิจัยในชั้นเรียน ส่วนข้อที่มีปัญหาค่าสุดคือ ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการออกแบบการวิจัยในชั้นเรียน
- 3) ครูผู้สอนมีปัญหาในการดำเนินการวิจัยในชั้นเรียนในระดับปานกลางทั้งในภาพรวมและในรายด้าน โดยขั้นตอนที่มีปัญหาสูงสุดคือ การสรุปผลแลการสะท้อนผลการดำเนินการวิจัย ขั้นตอนที่มีระดับปัญหารองลงมาตามลำดับคือ การดำเนินการวิจัย การวางแผนการวิจัย การสำรวจปัญหาและกำหนดปัญหา เป็นต้น

2.5 ประโยชน์ของการวิจัยในชั้นเรียน

จากบทความทางวิชาการเรื่อง การวิจัยในชั้นเรียน : ทางเลือกใหม่ที่น่าสนใจ ในวารสารวิชาการปีที่ 3 ฉบับที่ 11 พฤศจิกายน 2543 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของการวิจัยในชั้นเรียนไว้ดังนี้

2.5.1 ประโยชน์ต่อนักศึกษาเอง

การวิจัยในชั้นเรียนมีประโยชน์แก่นักศึกษาเพราะนักศึกษามีความรู้พื้นฐานในด้านการเรียน หลากหลายและแตกต่างกัน ครูผู้สอนจะต้องจัดการเรียนการสอนให้หลากหลายและเหมาะสมกับนักศึกษา

การวิจัยในชั้นเรียนจะทำให้ครูรู้ว่าจะใช้การเรียนการสอนเป็นกลุ่ม (Group) หรือเป็นรายบุคคลจะทำให้ครูค้นพบนวัตกรรม (Innovation) เพื่อใช้สอนนักศึกษาจะส่งผลให้นักศึกษามีศักยภาพในด้านการเรียนอย่างสูงสุด นอกจากนี้จะช่วยทำให้ครูผู้สอนแก้ปัญหาในด้านการเรียนการสอนแก่นักศึกษาอย่างเป็นระบบมีหลักเกณฑ์ส่งผลให้นักศึกษาเป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข

2.5.2 ประโยชน์ต่อครูผู้สอน

การวิจัยในชั้นเรียนมีประโยชน์ต่อครูผู้สอน จะทำให้ครูมีการวางแผนการทำงานที่จะช่วยแก้ปัญหา นักศึกษาอย่างเป็นระบบมีหลักเกณฑ์ ครูผู้สอนจะจัดทำแผนการสอนเพื่อเตรียมการสอนเป็นอย่างดี มีการสังเกตเพื่อบันทึกผลหลังการสอนสำหรับแก้ไขปัญหา นักศึกษาในชั้นเรียนเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม การจัดทำแผนการสอนและทำวิจัยในชั้นเรียนจะช่วยทำให้ครูปรับแผนการสอนให้ดียิ่งขึ้น การวิจัยในชั้นเรียนทำให้ครูมีความคิดสร้างสรรค์ เตรียมการสอนและพัฒนาการสอนของตนเองตลอดเวลา ครูผู้สอนสามารถใช้การวิจัยในชั้นเรียนเป็นผลงานทางวิชาการ ครูผู้สอนจะเป็นนักวิจัยรุ่นใหม่ เมื่อผลิตผลงานวิจัยในชั้นเรียนออกมาในครั้งแรกอาจมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง ครั้งต่อไปก็สามารถปรับปรุงแก้ไขให้ดีกว่าเดิมและเผยแพร่ผลงานของตนเองได้

2.5.3 ประโยชน์ต่อวงการศึกษ

โรงเรียนหรือสถานศึกษาที่มีครูทำการวิจัยในชั้นเรียนมากจะส่งผลให้โรงเรียนหรือสถานศึกษามีมาตรฐานทางวิชาการสูง เพราะการวิจัยในชั้นเรียนจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสูงขึ้น การทำวิจัยในชั้นเรียนจะส่งผลให้ครูมีปฏิสัมพันธ์กัน มีการปรึกษาหารือทางการเรียนการสอนมากขึ้น โรงเรียนและสถานศึกษาจะมีครูร่วมกันแก้ไขปัญหา นักศึกษาโดยการระดมความคิด (Brain Stom) แก้ไขปัญหา นักศึกษาอย่างหลากหลายและมีประสิทธิภาพสูงสุด ครูผู้สอนในวิชาต่าง ๆ จะช่วยเหลือการทำงาน เช่น ครูภาษาไทย ช่วยตรวจตัวสะกดความถูกต้องของภาษา ครูคณิตศาสตร์จะช่วยเหลือในด้านการคำนวณค่าสถิติ ในด้านการวิจัย ครูที่สอนภาษาอังกฤษอาจช่วยเหลือในด้านการแปลบทความและอ่านงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียนที่เป็นภาษาอังกฤษเป็นต้น การที่ครูผู้สอนทำการวิจัยในชั้นเรียนจะส่งผลให้ครูขวนขวายหาความรู้อยู่เสมอ สนใจในด้านการวิจัยต่าง ๆ เพื่อนำมาปรับปรุงการเรียนการสอนของชั้นเรียนตน ส่งผลให้โรงเรียนหรือสถานศึกษามีชื่อเสียงมากยิ่งขึ้น โรงเรียนหรือสถานศึกษาที่มีผลงานวิจัยที่ดีเผยแพร่ออกไปในโรงเรียนต่าง ๆ สามารถศึกษางานวิจัยในชั้นเรียนที่ได้นั้นมาประยุกต์ (Apply) ใช้ในชั้นเรียนของตนได้ ทำให้การจัดการศึกษาของชาติมีประสิทธิภาพ การทำวิจัยในชั้นเรียนจะกระตุ้นให้มีการพัฒนางานวิชาการ ทางด้านการศึกษาอยู่เสมอส่งผลให้วิชาชีพครูมีมาตรฐานและเป็นครูมืออาชีพ โดยมีพื้นฐานของการวิจัยเป็นเครื่องมือเพื่อใช้สำหรับการพัฒนาการเรียนการสอนซึ่งเป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษ สวัสดิ์ สุวรรณเขตนิกม (2542) ได้กล่าวถึงประโยชน์และความสำคัญของการวิจัยในชั้นเรียนพอสรุปได้ดังนี้

การทำวิจัยในชั้นเรียนนั้นจะช่วยทำให้ครูมีวิถีชีวิตของการทำงานครูอย่างเป็นระบบเห็นภาพของงานตลอดแนว มีการตัดสินใจที่มีคุณภาพเพราะจะมองเห็นทางเลือกต่าง ๆ ได้กว้างขวางและลึกซึ้งแล้วจะตัดสินใจเลือกทางต่าง ๆ อย่างมีเหตุผลและสร้างสรรค์ ครูนักวิจัยจะมีโอกาสมากขึ้น

ในการคิดใคร่ครวญเกี่ยวกับเหตุผลของการปฏิบัติงานและครูจะสามารถบอกได้ว่าการจัดการเรียนการสอนที่ปฏิบัติไปนั้นได้ผลหรือไม่เพราะอะไร นอกจากนี้ครูที่ใช้กระบวนการวิจัยในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนนี้จะสามารถควบคุม กำกับ และพัฒนาการปฏิบัติงานของตนได้อย่างดีเพราะการทำงาน และผลของการทำงานนั้นล้วนมีความหมาย และคุณค่าสำหรับครูในการพัฒนานักศึกษาผลจากการทำวิจัยในชั้นเรียนจะช่วยให้ครูได้ตัวบ่งชี้ที่เป็นรูปธรรมของผลสำเร็จในการปฏิบัติงานของครูอันจะนำมาซึ่งความรู้ในงานและความปิติสุขในการปฏิบัติงานที่ถูกต้องของครู เป็นที่คาดหวังว่า เมื่อครูผู้สอนได้ทำการวิจัยในชั้นเรียนควบคู่ไปกับการปฏิบัติงานสอนอย่างเหมาะสมแล้วจะก่อให้เกิดผลดีต่อวงการศีกษา และวิชาชีพครูอย่างน้อย 3 ประการ คือ

- 1) นักเรียนจะมีการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- 2) วงวิชาการศึกษามีข้อความรู้และ/หรือนวัตกรรมทางการจัดการเรียนการสอนที่เป็นจริงเกิดมากขึ้นอันจะเป็นประโยชน์ต่อครูและเพื่อนครูในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก และ
- 3) วิถีชีวิตของครู หรือวัฒนธรรมในการทำงานของครู จะพัฒนาไปสู่ความเป็นครูมืออาชีพ (Professional Teacher) มากยิ่งขึ้นทั้งนี้เพราะครูนักวิจัยจะมีคุณสมบัติของการเป็นผู้แสวงหาความรู้หรือผู้เรียน(Learner) ในศาสตร์แห่งการสอนอย่างต่อเนื่องและมีชีวิตชีวา จนในที่สุดก็จะเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจที่กว้างขวาง และลึกซึ้งในศาสตร์และศิลป์แห่งการสอนเป็นครูที่มีวิสัยทัศน์แกร่งกล้าในการสอนสามารถที่จะสอนนักศึกษาให้พัฒนาก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ในหลายบริบทหรือที่เรียกว่าเป็นครูผู้รอบรู้ หรือครูปรมาจารย์(Master Teacher) ซึ่งถ้ามีปริมาณครูนักวิจัยดังกล่าวมากขึ้นจะช่วยให้การพัฒนาวิชาชีพครูเป็นไปอย่างสร้างสรรค์และมั่นคงในปัจจุบันซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าการศึกษาวิจัยในชั้นเรียนจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาวิถีชีวิตครู เพื่อให้ครูพัฒนาไปสู่ความเป็นครูมืออาชีพในสังคมวิชาการของวิชาชีพครู

โดยสรุป ประโยชน์ของการวิจัยในชั้นเรียนนั้นมีประโยชน์ต่อนักศึกษา ต่อครูผู้สอน ประโยชน์ต่อโรงเรียน หรือสถานศึกษาต่อวงการศีกษาของชาติ นอกจากนี้การวิจัยในชั้นเรียนยังเป็นการสร้างนักวิจัยรุ่นใหม่ให้เกิดขึ้นในวงการศีกษา ทำให้ครูมีพื้นฐานของการวิจัย มีความมั่นใจเพื่อเป็นนักวิจัยมืออาชีพต่อไปในอนาคต ได้มีนักศึกษาและหน่วยงาน กล่าวถึง ประโยชน์การทำวิจัยในชั้นเรียนไว้ดังนี้

สุวิมล ว่องวานิช (2546) กล่าวถึงประโยชน์ของการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนว่าการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยในการพัฒนาวิชาชีพครู เนื่องจากข้อค้นพบที่ได้มาจากกระบวนการสืบค้นที่เป็นระบบและเชื่อถือได้ ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาการเรียนรู้ และครูเกิดการพัฒนาการเรียนการสอน นอกจากนี้ยังเป็นการพัฒนาผู้ที่มีส่วนร่วมนำไปสู่การพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ และด้วยหลักการสำคัญของการวิจัยปฏิบัติการที่เน้นการสะท้อนผล ทำให้การวิจัยแบบนี้ส่งเสริมบรรยากาศของการทำงานแบบประชาธิปไตยที่ทุกฝ่ายเกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และยอมรับในข้อค้นพบร่วมกัน

ภัทรา นิคมานนท์ (2544 : อ้างอิงใน เพลินพิศ ดาศักดิ์. 2546) กล่าวว่า การวิจัยมีประโยชน์ต่อด้านการเรียนการสอน ดังนี้

- 1) ช่วยเพิ่มพูนวิทยาการให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น เนื่องจากปัญหาหรือเรื่องที่ต้องการวิจัยนั้นจะต้องไม่ซ้ำซ้อนกัน ดังนั้นการวิจัยจึงเป็นการแสวงหาความรู้หรือในสิ่งที่ยังไม่รู้แต่ผลยังไม่ชัดเจน ผลการวิจัยจึงก่อให้เกิดความรู้ใหม่ ๆ
- 2) ช่วยให้มีเครื่องมือเทคโนโลยีที่ทันสมัย ซึ่งเป็นผลจากการศึกษาค้นคว้าทางการวิจัย ทำให้การเรียนการสอนทันสมัยยิ่งขึ้น
- 3) ช่วยให้ครูสามารถศึกษาค้นคว้าหาความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยวิธีการวิจัยทำให้เป็นผู้ทันสมัยอยู่เสมอ
- 4) ช่วยให้ครูสามารถปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยวิธีการวิจัยทำให้เป็นผู้ทันสมัยอยู่เสมอ
- 5) ช่วยให้ครูสามารถประเมินผลการสอนของตนได้ว่า มีความสำเร็จเพียงไร มีจุดบกพร่องที่ควรแก้ไข และสามารถแก้ไขจุดบกพร่องได้โดยใช้เทคนิคการวิจัย

สถาบันพัฒนาคุณภาพการศึกษา (2548) ได้กล่าวถึงประโยชน์และคุณค่าของการวิจัยในชั้นเรียนไว้หลายประการ ดังนี้

- 1) ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ในการกำหนดปัญหาหรือพัฒนางาน (Identifying problems or opportunities)
- 2) ผลการวิจัยสามารถใช้เป็นทางเลือกและปฏิบัติตามทางเลือกที่ดีที่สุด (Selecting and implementing a course of action)
- 3) ผลการวิจัยสามารถชี้ให้เห็นผลการปฏิบัติงานได้ 2 ลักษณะ คือ การวิจัยเชิงประเมินผล (Evaluation research) และการวิจัยเพื่อติดตามผลการทำงาน (Performance-monitoring)
- 4) ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้กำหนดนโยบายเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา
- 5) ผลการวิจัยนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน
- 6) ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดทำระบบสารสนเทศ เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา

สรุปได้ว่า ประโยชน์ในการทำวิจัยในชั้นเรียนช่วยปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ต่อการบริหารการเรียนการสอนและการดำเนินชีวิต ผลจากการวิจัยนำไปพัฒนาตนเอง พัฒนาสังคมและพัฒนาการเรียนการสอน นอกจากนั้นยังนำไปประยุกต์ใช้ในการทำงานให้มีประสิทธิภาพ

2.6 การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียน

การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียน เป็นขั้นตอนหนึ่งของกระบวนการวิจัยในชั้นเรียนมีนักศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ดังนี้

สุวิมล ว่องวานิช (2543 ; อ้างอิงใน ครูรักษ์ ภิรมย์รักษ์. 2544) ได้สรุปเกี่ยวกับการเขียนรายงานการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนไว้ว่า การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนไม่ใช่เรื่องยากเกินความสามารถของครูทุกคน

สามารถทำได้ถ้ามีความมุ่งมั่นที่จะทำ และเมื่อตัดสินใจที่จะทำแล้วก็ไม่จำเป็นต้องไปกังวลว่าวิธีการวิจัยที่ใช้จะไม่ถูกต้องตามหลักวิชา เพราะหลักการของการปฏิบัติการวิจัยในชั้นเรียน คือการนำเสนอผลการวิจัยเพื่อแก้ไขปัญหาในห้องเรียนให้หมดไป ถ้ารายงานการวิจัยในชั้นเรียนของครูเป็นรายงานที่ให้ความรู้ใหม่ในการแก้ปัญหา และใช้กระบวนการวิจัยที่เชื่อถือได้ รายงานการวิจัยในชั้นเรียนของครูเป็นรายงานการวิจัยที่ควรยอมรับได้ การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียนควรมีองค์ประกอบ ดังนี้

- 1) ชื่อเรื่องของการวิจัย
- 2) ปัญหาและความสำคัญของปัญหา
- 3) วัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 4) วิธีการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

วิธีการหรือนวัตกรรมที่ใช้

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

- 5) สรุปและสะท้อนผล

ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์ (2544) การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียนเป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการวิจัยในชั้นเรียน หลังจากที่ได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาจนได้ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์แล้ว การรายงานการวิจัยโดยทั่วไปมีวัตถุประสงค์เพื่อสรุปผลการวิจัยเผยแพร่ให้ผู้สนใจได้ศึกษาหาความรู้ และนำรูปแบบวิธีดำเนินงานและผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติงานรวมทั้งเพื่อเป็นผลงานทางวิชาการของครูสำหรับการเลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้น

ประวิต เอราวรรณ์ (2545) กล่าวว่า การวิจัยในชั้นเรียนมีโครงสร้างของการเขียนรายงานเหมือนกับ การวิจัยทั่วไป ซึ่งประกอบด้วย

- 1) ส่วนนำประกอบด้วย ปกหน้า ปกใน บทคัดย่อ กิตติกรรมประกาศ สารบัญ สารบัญตาราง สารบัญแผนภูมิ และรายการสัญลักษณ์ที่ใช้ (ถ้ามี)
- 2) ส่วนเนื้อหา ประกอบด้วย
 - บทที่ 1 บทนำ ได้แก่ ความเป็นมาและความสำคัญ วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย สมมุติฐานการวิจัย (ถ้ามี) ข้อตกลงเบื้องต้น (ถ้ามี) นิยามศัพท์เฉพาะ (นิยามปฏิบัติการ) และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ
 - บทที่ 2 แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหา การวิจัย งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และกรอบแนวคิดในการวิจัย
 - บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย ได้แก่ กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

- บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (กำหนดหัวข้อในการนำเสนอตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย)
- บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ ได้แก่ สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

3) ส่วนอ้างอิง ประกอบด้วย บรรณานุกรม และภาคผนวก เช่น ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อมูล รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิต่าง ๆ และข้อมูลอ้างอิงอื่น ๆ

ยุทธ ไกยวรรณ (2545) กล่าวว่า การเขียนรายงานการวิจัยเป็นการพรรณนาอธิบาย หรือชี้แจงรายละเอียดทั้งหมดของงานวิจัยชิ้นนั้น ๆ อย่างตรงไปตรงมาครบถ้วน เพื่อเป็นหลักฐานอันหนักแน่นของการทำวิจัยต่อความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ของงานวิจัยชิ้นนั้น ๆ ส่วนประกอบของการรายงานการวิจัยส่วนใหญ่จะประกอบด้วย 4 ส่วน คือ

- 1) ส่วนตอนต้น
- 2) ส่วนเนื้อเรื่อง
- 3) ส่วนบรรณานุกรม
- 4) ส่วนภาคผนวก

มนสิข สิทธิสมบูรณ์ (2543) กล่าวว่า การเขียนรายงานฉบับย่อ เป็นการเขียนสรุปความสั้น ๆ ความยาวประมาณ 1-5 หน้ากระดาษ A 4 ซึ่งเป็นการสรุปย่อในประเด็นสำคัญ ๆ คือ หัวข้อ / ชื่อเรื่องการวิจัย ปัญหาสาเหตุ วิธีการแก้ ผลการแก้ไข และการสะท้อนผลการเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียนฉบับเต็มโดยทั่ว ๆ ไป การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียนฉบับเต็ม แบ่งส่วนสำคัญออกได้ 3 ส่วน คือ

- 1) ส่วนนำ ประกอบด้วย ส่วนสำคัญดังนี้
 - หน้าชื่อเรื่อง ซึ่งเป็นหน้าแรกของรายงานการวิจัย ประกอบด้วย ชื่อเรื่อง ชื่อผู้ทำการวิจัยและหน่วยงานที่ผู้วิจัยสังกัด
 - บทคัดย่อ เป็นบทสรุปสั้น ๆ เกี่ยวกับการดำเนินงานวิจัยทั้งหมด โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยให้ผู้อ่านได้อ่านเนื้อเรื่องย่อ ๆ ก่อนที่จะตัดสินใจว่าควรจะอ่านผลการวิจัยนั้นทั้งฉบับหรือไม่
 - บทคัดย่อที่ดีมักจะประกอบด้วยประกอบด้วยปัญหา วิธีดำเนินการวิจัย และข้อสรุปที่สำคัญ ๆ
 - กิตติกรรมประกาศเป็นข้อความสั้น ๆ กล่าวขอบคุณผู้ให้ความช่วยเหลือหรือให้ความร่วมมือในการค้นคว้าวิจัย
 - สารบัญ ประกอบด้วยหัวเรื่องประจำบท หัวข้อย่อยในแต่ละบท และเลขหน้าของหัวข้อนั้น ๆ ปรากฏอยู่
 - สารบัญตาราง ประกอบด้วยเลขที่ของตาราง หัวเรื่องตาราง ดังเช่นที่ปรากฏอยู่ในส่วนเนื้อความ และเลขหน้าที่ตารางนั้น ๆ ปรากฏอยู่

- 2) ส่วนเนื้อความ ในการเขียนรายงานการวิจัยมักนิยมแบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 บท ด้วยกันคือ บทที่ 1 บทนำ

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผล การอภิปราย และข้อเสนอแนะ

บทที่ 1 บทนำ ควรจะประกอบด้วยหัวข้อย่อย ๆ ดังนี้

- ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย เขียนแนวคิดกว้าง ๆ ในสิ่งที่เป็นเหตุ เป็นผลของเรื่อง ที่ศึกษาระบุให้เห็นความสำคัญ ประโยชน์และคุณค่าที่จะได้รับจากงานวิจัย ในเรื่องนี้

- วัตถุประสงค์ในการค้นคว้า โดยการเขียนชัดเจนเป็นข้อ ๆ และสอดคล้องกับปัญหาการวิจัย

- สมมติฐาน เป็นการเขียนคาดคะเนผลการวิจัยว่าเป็นอย่างไรให้ชัดเจนสอดคล้องกับ ความมุ่งหมายในการวิจัยเป็นข้อ ๆ

- ข้อตกลงเบื้องต้น
- ขอบเขตของการค้นคว้า
- คำนิยามศัพท์เฉพาะ
- ประโยชน์และคุณค่าของการวิจัย

บทที่ 2 เป็นบทที่เกี่ยวกับเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นส่วนที่จะช่วยให้เห็น ภาพพจน์ของปัญหาให้เด่นชัดยิ่งขึ้น ช่วยชี้ให้เห็นเหตุผลที่นำไปสู่จุดหมายของการวิจัยและช่วยชี้ให้เห็นว่าส่วนที่เกี่ยวข้องกับโครงการวิจัยส่วนใดบ้าง ที่มีผู้ ดำเนินการ ไปแล้ว และส่วนที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับงานวิจัยที่เราสนใจ ในการสรุปเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ควรเลือกกล่าวถึงเฉพาะสิ่งที่สำคัญ เช่น วัตถุประสงค์การวิจัย วิธีการที่ผู้วิจัยใช้ในการแก้ปัญหา ผลที่ได้รับ ข้อสรุปและความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่าของการวิจัยนั้น ๆ ความคิดเห็นจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่นำมากล่าวถึง ควรจะนำความคิดจากแหล่งต่าง ๆ มารวมกัน และเขียนเสนอเป็นคำพูดของผู้เรียนเอง

บทที่ 3 เป็นบทที่กล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย ซึ่งมักจะกล่าวถึงหัวข้อย่อย ๆ ดังนี้

- ประชากร / กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา โดยการกล่าวถึง ลักษณะของประชากรที่จะใช้ในการวิจัยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา และรายละเอียดอื่น ๆ ที่จำเป็น

- เครื่องมือที่ใช้ โดยกล่าวถึง เครื่องมือที่ใช้ในการแก้ปัญหา และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล บอกถึงเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เริ่มตั้งแต่การสร้างเครื่องมือการหาคุณสมบัติที่ดีของเครื่องมือ และ การใช้เครื่องมือที่เก็บรวบรวมข้อมูล

- วิธีจัดกระทำข้อมูล บอกสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล สิ่งที่สำคัญในการนำเสนอ

บทที่ 4 ผลการวิจัยก็คือ ต้องเสนอผลอย่างกระจ่างรัดกุม และตามข้อเท็จจริง และในลักษณะที่ได้จัดเรียงลำดับไว้เป็นอย่างดี การใช้ตารางในการนำเสนอจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญ โดยเฉพาะการวิจัยที่ต้องใช้

สถิติมากจะต้องเตรียม ตาราง แผนภูมิ รูปภาพ หรืออื่น ๆ ที่ต้องการจะใช้ให้เรียบร้อยเสียก่อนแล้วจึงจัดเรียงตามลำดับความสำคัญ ตารางหรือภาพ ควรจะมีคำอธิบายไว้ข้างท้ายด้วยทุกครั้ง วิธีการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ควรประกอบด้วยหัวข้อย่อย ๆ ดังนี้สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นของสมมติฐาน ทั้งแปลความหมายจากตัวเลขต่าง ๆ นั้นด้วย

บทที่ 5 เป็นบทสรุปผลการวิจัย การอภิปราย และการให้ข้อเสนอแนะในบทสุดท้ายนี้ ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญที่สุดของการเขียนรายงานการวิจัยเพราะจะต้องตีความและสรุปผลการค้นพบทั้งหมด ในบทนี้จึงมักจะเป็นการทบทวนปัญหาอย่างสั้น ๆ และนำสู่การสรุป และการอภิปรายผลทันที การสรุปผลไม่ควรจะกล่าวกว้างเกินไป ควรสรุปตามข้อเท็จจริงที่พบในการวิจัยและให้ได้ครบตามวัตถุประสงค์การวิจัยใน ส่วนของการอภิปรายผลควรจะมีลักษณะที่สร้างสรรค์ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจเกี่ยวกับขอบเขตการวิจัย และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างดี การอภิปรายผลควรจะรวมถึงการประยุกต์ทฤษฎี การคำนึงถึงจุดอ่อนของวิธีดำเนินการวิจัย และควรจะมีการทบทวนแนวคิดในการวิจัย ขอบเขตการวิจัย เพื่อนำไปสู่การเสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัยอื่น ๆ ต่อไปในการสรุปผล การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะควรประกอบด้วยหัวข้อย่อย ๆ ดังนี้ คือ

- สรุปโดยย่อเกี่ยวกับความมุ่งหมาย กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยการวิเคราะห์ข้อมูล
- ข้อยุติ สรุปผลการวิจัย เฉพาะประเด็นที่สำคัญ ๆ อภิปรายผล โดยบอกว่าผลการวิจัยสอดคล้องหรือขัดแย้งกับสมมติฐาน ทฤษฎีหรือผลการวิจัยของผู้อื่นที่ทำการวิจัยมาก่อนอย่างไรและผลการวิจัยสมเหตุสมผลอย่างไร
- ข้อเสนอแนะ เป็นการเสนอแนะสำหรับนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะปัญหาการวิจัยที่น่าจะทำการวิจัยต่อไป

3) ส่วนอ้างอิง

ส่วนอ้างอิงประกอบด้วยบรรณานุกรม ภาคผนวก และประวัติผู้วิจัย

บรรณานุกรม คือ รายการหลักฐานของเอกสารทั้งหมด รวมทั้งวัสดุทุกประเภทที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า ได้แนวความคิดมาหรืออ้างอิงถึงในการทำวิจัย เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านต่อไป

จากที่กล่าวมาข้างต้น อาจสรุปได้ว่า การวิจัยในชั้นเรียน หมายถึงการทำวิจัยในชั้นเรียนซึ่งเป็นการแสวงหาความรู้หรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากบริบทในชั้นเรียนของตนเอง เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน โดยดำเนินการวิจัยควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพร้อม ๆ การจัดเก็บข้อมูลตามที่ได้วางแผนไว้อย่างเป็นระบบ โดยมุ่งแก้ปัญหาและพัฒนา นักศึกษาของตนเอง ซึ่งจัดทำโดยครูผู้สอน

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2547) กล่าวว่า การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียน ครูนักวิจัยควรยึดถือหลักการปฏิบัติที่สำคัญ ๆ ดังนี้

- 1) ความถูกต้อง เนื้อหาสาระทุกรายการที่เขียน รวบรวม หรือนำมาเรียบเรียงต้องมีความถูกต้องตามหลักวิชา ตามหลักการใช้ภาษา

- 2) ความครบถ้วนสมบูรณ์ เนื้อหาสาระที่เรียบเรียงต้องมีความครบถ้วนสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ตามกรอบโครงสร้าง หรือส่วนประกอบของรายงานที่ควรจะเป็นหรือตามรูปแบบที่กำหนดไว้
 - 3) ความเป็นเอกภาพ เนื้อหาสาระในแต่ละบท แต่ละตอน หรือแต่ละเรื่องจะต้องมีความเป็นเอกภาพ หรือเป็นเรื่องเดียวกัน
 - 4) ความสอดคล้องเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน เนื้อหาสาระระหว่างหัวข้อ ระหว่างตอนจะต้องมีความสอดคล้องเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน
 - 5) ความคงเส้นคงวา การใช้คำ วลี หรือข้อความในรายงานการวิจัย จะต้องเป็นรูปแบบเดียวกันหรือมีความสม่ำเสมอตลอดทั้งฉบับ
 - 6) ความตรงประเด็น เขียนเนื้อหาสาระให้มุ่งตอบปัญหาการวิจัย หรือวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนดไว้เป็นหลัก หลีกเลี่ยงการเขียนกวนหรือยืดยาวที่มีสาระไม่ตรงประเด็น
 - 7) ความชัดเจน ใช้ภาษาในการเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย ไม่กำกวมหรือคลุมเครือ
- สรุปได้ว่า การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียน เป็นการเขียนเพื่อบันทึกรวบรวมองค์ความรู้เกี่ยวกับวิธีการหรือนวัตกรรมที่คิดค้นแสวงหามาใช้ในการแก้ปัญหาการเรียนการสอนของครูและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนครูด้วยกัน กรอบแนวคิดจึงเรียบง่าย ไม่มีรูปแบบโครงสร้างหรือแบบแผนที่เป็นมาตรฐานเหมือนรายงานวิจัยทั่วไป

2.7 การส่งเสริมสนับสนุนการวิจัยในชั้นเรียน

การส่งเสริมให้มีการทำวิจัยในชั้นเรียน ประกอบด้วยปัจจัย 2 ด้านคือ

2.7.1 ปัจจัยด้านนักวิจัย ได้แก่ ความรอบรู้ในสังคมรอบด้านความรู้เชิงทฤษฎีวิจัยความรอบรู้เกี่ยวกับระเบียบการวิจัยความสามารถเชิงวิเคราะห์ ดังนี้

- 1) มีความสามารถและรู้จักหาความรู้มาสรุป
- 2) มีความรู้ความสามารถในการปรับปรุงวิธีการหาความรู้ด้วยวิธีต่าง ๆ
- 3) มีความชำนาญ มีทักษะในการปรับปรุงเครื่องมือวัดผลต่าง ๆ
- 4) มีความชำนาญ มีทักษะการวิเคราะห์ข้อมูล และใช้วิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ ข้อมูล การนำเสนอข้อมูลและการแปลข้อมูล
- 5) นำผลในการสืบค้นไปใช้ในการสืบอ้างว่าจะใช้เมื่อใดและอย่างไร
- 6) มีความสามารถในการสรุป วิเคราะห์และทำนาย
- 7) มีความสามารถในการเผยแพร่ผลงานวิจัยหรือเขียนรายงานวิจัย

2.7.2 ปัจจัยด้านหน่วยงาน มีองค์ประกอบ 3 ด้าน ดังนี้

- 1) ด้านโครงสร้างของหน่วยงานที่มีประสิทธิภาพ ปัจจัยป้อนในแง่ต่าง ๆ คือมีศูนย์ข้อมูลที่ดี และพร้อมที่จะหยิบมาใช้

- 2) ด้านระบบบริหารของหน่วยงานมีการจัดการและกระจายบุคลากรตลอดจนทรัพยากรต่าง ๆ สำหรับการวิจัยอย่างเหมาะสมมีการแบ่งงานและความรับผิดชอบอย่างเหมาะสม มีผู้นำที่มีประสิทธิภาพ มีช่องทางหรือเผยแพร่และติดต่อในงานวิจัย
- 3) ปัจจัยเกี่ยวกับบริบทของการวิจัย ปัจจัยด้านนี้มีความเป็นนามธรรมซึ่งอาจตัดสินใจได้ไม่ถ่วงน้ำหนักกว่ามีความสมบูรณ์มากน้อยเพียงใด เป็นส่วนที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการวิจัยปัจจัยเหล่านี้ ได้แก่ แบบแผนการแสวงหาความจริงที่มีมาแต่โบราณ ความใจกว้างในการรับฟังคำติชม การเปลี่ยนแปลงค่านิยมในการศึกษา ความต้องการงานวิจัย

2.8 ความหมายของเจตคติ

เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกที่แสดงออกมาในทางบวก หรือทางลบ เช่น พอใจ ไม่พอใจ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ชอบหรือไม่ชอบต่อบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกโน้มเอียงของจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือ เรื่องใด เรื่องหนึ่ง หรือ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ เชิงนิมาน และเชิงนิเสท

2.9 ลักษณะของเจตคติ

กฤษฎณา ศักดิ์ศรี (2530 :185 – 188) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของเจตคติ สรุปได้ดังนี้

- 1) เจตคติเกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ของบุคคลที่ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด
- 2) เจตคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม สถานการณ์และเหตุการณ์ที่ เปลี่ยนแปลงไป
- 3) เจตคติเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทั้งภายนอกและภายใน เราจะสังเกตได้ว่าบุคคลมีเจตคติ ในทางยอมรับหรือไม่ยอมรับ โดยสังเกตพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมา
- 4) เจตคติเป็นสิ่งซับซ้อน มีที่มาสลับซับซ้อน เพราะเจตคติขึ้นอยู่กับหลายประการ เช่น ประสบการณ์การรับรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็น อารมณ์ สิ่งแวดล้อม ฯลฯ ฉะนั้นจึงผันแปรได้
- 5) เจตคติเกิดจากการเลียนแบบ สามารถถ่ายทอดไปสู่บุคคลอื่นๆได้
- 6) ทิศทางของเจตคติ มี 2 ทิศทาง คือ สนับสนุนหรือต่อต้านและปริมาณของเจตคติมีตั้งแต่พอใจอย่างยิ่ง ปานกลาง จนถึงไม่พอใจอย่างยิ่ง เจตคติของบุคคลแต่ละคนจะมีความรุนแรงต่างกันไป
- 7) เจตคติอาจเกิดขึ้นมาจากความมีจิตสำนึก หรือจากจิตไร้สำนึกก็ได้
- 8) เจตคติมีลักษณะคงทนถาวรพอสมควร กว่าบุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งใดได้ต้องใช้เวลาาน ใช้ความคิดลึกซึ้ง พิจารณาละเอียดรอบคอบแล้วจึงเกิดเจตคติต่อสิ่งนั้น เจตคติอาจเกิดเปลี่ยนแปลงได้ แต่ไม่ได้หมายความว่า จะเปลี่ยนได้ในเวลาอันรวดเร็ว
- 9) บุคคลแต่ละบุคคลย่อมมีเจตคติต่อบุคคล สถานการณ์สิ่งเดียวกัน แตกต่างกันได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของบุคคลนั้น

2.10 องค์ประกอบของเจตคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 34) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติไว้ดังนี้

- 1) องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา หรือองค์ประกอบด้านความคิด (Cognitive component) ได้แก่ ความคิดซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มนุษย์ใช้ในการวัด ความคิดนี้อาจอยู่ในรูปใดรูปหนึ่ง ที่ต่างกัน ขึ้นอยู่กับความคิดของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า
- 2) องค์ประกอบทางด้านท่าทีความรู้สึก (Affective component) เป็นส่วนประกอบในด้าน อารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งเป็นตัวเร้าความคิดอีกต่อหนึ่ง ถ้าบุคคลมีความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี ในขณะที่คิดสิ่งใด สิ่งหนึ่ง แสดงว่าบุคคลนั้นมีความรู้สึกในด้านบวก หรือด้านลบตามลำดับต่อสิ่งนั้น
- 3) องค์ประกอบด้านปฏิบัติ หรือองค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) เป็นองค์ประกอบที่มีแนวโน้มในทางปฏิบัติ ถ้ามีสิ่งเร้าที่เหมาะสมจะเกิดการปฏิบัติหรือปฏิกิริยา ใดๆอย่างหนึ่ง

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การปรับพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลา โดยใช้วิธีการเสริมแรงทางบวก ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ” โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 13 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้การวิจัย คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ โดยเลือกการสุ่มตัวอย่างเจาะจงเฉพาะนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3/10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ

3.2 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ตลอดภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- การส่งเสริมเจตคติ เป็นรายบุคคล การให้รางวัล

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตัวเองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 13 คน โดยจัดทำตารางส่งงานของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ และจัดทำเป็นตารางแสดงข้อมูลเปรียบเทียบ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 การวิเคราะห์ข้อมูล คณะผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

- 1) ทำตารางบันทึกการมาเรียนของนักศึกษา
- 2) รวบรวมหาเป็นค่าความถี่ ร้อยละ

- 3) บันทึกการมาเรียนอย่างต่อเนื่อง หลังจากการส่งเสริมเจตคติ และนำมาหาเป็นค่าความถี่ ร้อยละ นำค่าเฉลี่ยร้อยละของการมาตรงต่อเวลาช่วงต้นภาคเรียนที่ 2 ของทุกๆวัน มาเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยของการมาตรงต่อเวลาในช่วงปลายภาคเรียนที่ 2

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง การปรับพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลา โดยใช้วิธีการเสริมแรงทางบวก ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3/10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยการเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ผู้วิจัยได้ใช้แบบบันทึกการเข้าชั้นเรียน ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 13 คน และในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ผลการบันทึกพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียน ก่อน ใช้วิธีเสริมแรงทางบวก

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ความถี่		ร้อยละ	
		/	ส	/	ส
1	นางสาวนภัสสร ยืนนาน	17	23	42.50	57.50
2	นายจิรายุทธ สุขเกษม	24	16	60.00	40.00
3	นายจิรายุส ลัดกระทุ่ม	17	23	42.50	57.50
4	นายพลศวัจน์ คำคง	23	17	57.50	42.50
5	นายบดินทร์ นิลเพ็ชร	17	23	42.50	57.50
6	นายรัชพล สุธาบุญ	22	18	55.00	45.00
7	นายอนุรุช แซ่ตั้ง	22	18	55.00	45.00
8	นายพรคนัย โอบสิทธิ์ประไพ	23	17	57.50	42.50
9	นายณัฐวุฒิ เสือทอง	15	25	37.50	62.50
10	นางสาวยุวรินทร์ เศรษฐนิโรจน์	18	22	45.00	55.00
11	นายนิติพัฒน์ ฉลาดล้ำสกุล	13	27	32.50	67.50
12	นางสาวรัตนภรณ์ ทองล้ำ	20	20	50.00	50.00
13	นายนราธร ไกรสิน	22	18	55.00	45.00
ค่าเฉลี่ย				48.65	51.35

หมายเหตุ / หมายถึง เข้าเรียนตรงเวลา
ส หมายถึง มาสาย

ตารางที่ 4.2 ผลการบันทึกพฤติกรรมเข้าชั้นเรียน หลังใช้วิธีเสริมแรงทางบวก

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ความถี่		ร้อยละ	
		/	ส	/	ส
1	นางสาวนภัสสร ยืนนาน	29	11	72.50	27.50
2	นายจิรายุทธ สุขเกษม	31	9	77.50	22.50
3	นายจิรายุส ลัดกระพุ่ม	27	13	67.50	32.50
4	นายพลศวัจน์ คำคง	30	10	75.00	25.00
5	นายบดินทร์ นิลเพชร	33	7	82.50	17.50
6	นายรัชพล สุธาบุญ	32	8	80.00	20.00
7	นายอนุรุทธ แซ่ตั้ง	34	6	85.00	15.00
8	นายพรคนัย โอบษฐ์ประไพ	34	6	85.00	15.00
9	นายณัฐวุฒิ เสือทอง	33	7	82.50	17.50
10	นางสาวยุวรินทร์ เศรษฐนิโรจน์	30	10	75.00	25.00
11	นายนิติพัฒน์ ฉลาดกล้าสกุล	32	8	80.00	20.00
12	นางสาวรัตนภรณ์ ทองล้ำ	28	12	70.00	30.00
13	นายนราธร ไกรสิน	31	9	77.50	22.50
ค่าเฉลี่ย				77.69	22.31

หมายเหตุ / หมายถึง เข้าเรียนตรงเวลา
 ส หมายถึง มาสาย

ตารางที่ 4.3 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3/10 ก่อนและหลังการใช้วิธีเสริมแรงทางบวก

พฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียน	ก่อน ใช้วิธีเสริมแรงทางบวก	หลัง ใช้วิธีเสริมแรงทางบวก
เข้าเรียนตรงเวลา	48.65	77.69
มาสาย	51.35	22.31

จากตารางที่ 4.3 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3/10 ก่อนและหลังการใช้วิธีเสริมแรงทางบวก พบว่า หลังใช้เสริมแรงทางบวก นักศึกษาเข้าเรียนตรงเวลาเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 77.69

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การปรับพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลา โดยใช้วิธีการเสริมแรงทางบวก ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ จะนำเสนอรายละเอียดดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1) เพื่อปรับพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลา โดยใช้วิธีการเสริมแรงทางบวกของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยการเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยการเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา จำนวน 33 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้การวิจัย คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยการเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา โดยเลือกการสุ่มตัวอย่าง 13 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- การเสริมแรงทางบวกเป็นรายบุคคล การให้รางวัล การบวกคะแนนต่างๆ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตัวเองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 13 คน โดยคณะผู้วิจัยได้มีแบบบันทึกการเข้าชั้นเรียนเป็นรายบุคคล และแสดงผลในรูปแบบของตารางเปรียบเทียบ ร้อยละการมาตรงต่อเวลาของนักศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

การวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) การหาค่าเฉลี่ยร้อยละ ก่อนการเสริมแรงทางบวก
- 2) การหาค่าเฉลี่ยร้อยละ หลังการเสริมแรงทางบวก

3) นำค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบในตารางเพื่อใช้ในการแปลความหมาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1) ค่าเฉลี่ยของการมาตรงต่อเวลาในทุกวันที่เรียน ก่อนการเสริมแรงทางบวก ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3/10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ อยู่ในเกณฑ์ ร้อยละ 48.65

2) ค่าเฉลี่ยของการมาตรงต่อเวลาในทุกวันที่เรียน หลังการเสริมแรงทางบวก พบว่าสูงขึ้นกว่าเดิม ทำให้สรุปได้ว่า การที่ครูผู้สอนได้ศึกษานักศึกษาเป็นรายบุคคล เพื่อถามถึงสาเหตุการมาสาย และให้การเสริมแรงทางบวกเป็นรางวัล เพื่อนักศึกษาจะได้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่ พบว่านักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3/10 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ มีการมาตรงต่อเวลาเพิ่มสูงขึ้น จากร้อยละ 48.65 เป็นร้อยละ 77.69

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ครูผู้สอนหรืออาจารย์ที่ปรึกษา ควรมีการสำรวจถึงเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมในการมาตรงต่อเวลาของนักศึกษา เพื่อตรวจสอบความเอาใจใส่ของนักศึกษาเป็นรายบุคคล

5.2.2 ในการสอนแต่ละรายวิชา ครูผู้สอนต้องเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด เช็กชื่อนักศึกษาทุกคนและติดตามนักศึกษาที่มาสายอย่างต่อเนื่อง รวมถึงติดตามนักศึกษาที่ไม่ได้มาเรียนด้วย โดยแจ้งอาจารย์ที่ปรึกษาให้รับทราบตลอด

5.2.3 ควรมีการเสริมแรงทางบวก ยกย่องชมเชย และให้คะแนนพิเศษ เพื่อเป็นกำลังใจกับนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ ในทุกๆ รายวิชา

บรรณานุกรม

- กฤษณา ศักดิ์ศรี. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร :สำนักพิมพ์นิคมวิทยา , 2530.กาญจนา ว่างฉาย. การวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน , 2544.
- ขวัญเฉลิม ต้นประเสริฐ.(2553). การปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน[online] สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2554 จาก <http://www.gotoknow.org/blogs/posts/395511>
- บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร:ชมรมเด็ก, 2535
- ประภาพรเพ็ญ สุวรรณ. ทักษะคิด การวัด การเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย , กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ โอเดียนสโตร์ ,2526
- กระทรวงศึกษาธิการ. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 . บริษัทพริกหวานกราฟฟิกจำกัด กรุงเทพมหานคร , 2542
- ประวีติ เอรารวรรณ . การวิจัยในชั้นเรียน กรุงเทพมหานคร :สำนักพิมพ์ดอกหญ้าวิชาการ จำกัด,2542
- สุโขทัยธรรมมาธิราช, การวิจัยหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน,มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช นนทบุรี ,2540
- สุรกิจ วงศ์คำปิ่น.(2552).พฤติกรรมการณ์เรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 52-207 หลักการบัญชีเบื้องต้น ในภาคการศึกษาที่ 2/2551 [online] สืบค้นเมื่อ 5 กันยายน 2554 จาก [ww.ba.northcm.ac.th/acca.pdf](http://www.ba.northcm.ac.th/acca.pdf)
- อารยา อินทร์จันทร์. (2548). การปรับพฤติกรรมการขาดความรับผิดชอบของนักศึกษาชั้น ปวส. 2 แผนก วิชาการตลาด วิทยาลัยเทคนิคชัยภูมิโดยการสอนแบบร่วมแรงร่วมใจ [Online] สืบค้นเมื่อ 5 กันยายน 2554 จาก http://cdn.learners.in.th/assets/media/files/000/060/877/original_CAR4.pdf?1285552221

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล	นายคุณานนท์ สุขเกษม
วันเดือนปีเกิด	19 กันยายน พ.ศ. 2519
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	80/488 หมู่6 ซอย 28 ถนนเทพารักษ์ ตำบลบางเมือง อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ 10270
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2542	ปริญญาตรี ครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต สาขาวิศวกรรมอุตสาหกรรม เชื่อม-ประกอบ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ
พ.ศ. 2545	ปริญญาโท ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยี การศึกษาและเทคนิคศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ ทหารลาดกระบัง
ประสบการณ์การสอน	
พ.ศ. 2545	อาจารย์สาขาวิชาพื้นฐาน วิทยาลัยเทคนิคฉะเชิงเทรา
พ.ศ. 2546-2550	อาจารย์ประจำสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยเทคโนโลยีสหพาณิชย์บริหารธุรกิจ
พ.ศ. 2550-ปัจจุบัน	หัวหน้าสาขาและอาจารย์ประจำสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ